

387.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 1 maja 1923 r.

w przedmiocie zakupu ropy bruttowej dla Państwowej Fabryki Olejów Mineralnych w Drohobyczu.

Art. 1. Państwu przysługuje prawo przymusowego zakupu naftowej ropy bruttowej po cenie targowej dla Państwowej Fabryki Olejów Mineralnych w Drohobyczu.

Art. 2. Za cenę targową uważa się przeciętną z cen, po jakich w miesiącu, w którym ropę wydobyto, dokonano transakcji kupna sprzedaży odpowiednich gatunków ropy do przeróbki wewnętrznej. Cenę targową ustala się zgodnie z organizacjami bruttowców, utworzonymi na podstawie wzorowego statutu, ułożonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz z kuratorem bruttowców, który zostanie powołany w myśl § 112 austriackiej normy jurysdykcyjnej przez sąd apelacyjny we Lwowie, jako zastępca bruttowców, nie należących do żadnej organizacji. W braku zgodnego porozumienia ustala tęzę przeciętną cenę targową superarbiter, którego mianuje na każdy rok kalendarzowy sąd apelacyjny we Lwowie.

Ustalenie ceny za produkcję każdego miesiąca nastąpi najpóźniej do 5 każdego następnego miesiąca, o ile cenę ustalono zgodnie, a do dalszych dni 3, o ile jedna ze stron odwoła się do rozstrzygnięcia superarbitra, i ogłoszone zostanie równocześnie z oświadczeniem dyrekcji Państwowych Zakładów Naftowych, określonym w art. 3.

Art. 3. Właściciele kopalń naftowych obowiązani są przedkładać dyrekcji Państwowych Zakładów Naftowych w dwóch egzemplarzach co miesiąc, najpóźniej do dnia 15, wykazy ogólnej ilości wyprodukowanej ropy bruttowej na każdej kopalni w poprzednim miesiącu, oraz obciążenia teje z tytułu opłat tloczniowych, ubezpieczeniowych i t. d. w myśl kontraktów naftowych. Do dalszych dni 15 zobowiązani są właściciele przedłożyć dyrekcji Państwowych Zakładów Naftowych i Pocztovej Kasie Oszczędności wykaz szczegółowy z dokładnem oznaczeniem ilości ropy, przypadającej na każdego bruttowca, oraz obciążenia teje z tytułu opłat, wymienionych w ust. 1 tego artykułu.

Dyrekcja Państwowych Zakładów Naftowych oświadczy do dnia 10 po upływie każdego miesiąca produkcji, czy wykonywa prawo zakupu ropy bruttowej, wyprodukowanej w poprzednim miesiącu. Oświadczenie to musi być złożone jednocześnie dla wszystkich gatunków ropy. Oświadczenie to składa dyrekcja Państwowych Zakładów Naftowych pisemnie organizacjom bruttowców oraz kuratorowi bruttowców i sądowi apelacyjnemu we Lwowie, prócz tego ogłasza równocześnie w „Monitorze Polskim” i jednym z dzienników lwowskich. Niezłożenie takiego oświadczenia w powyższym terminie uważane będzie

za zupełne zwolnienie ropy bruttowej w odnośnym miesiącu i ropa podlega wolnej dyspozycji bruttowca w myśl postanowień kontraktów naftowych. To samo dotyczy ropy, o której dyrekcja Państwowych Zakładów Naftowych oświadczy, że jej nie zakupuje.

Po złożeniu przez Dyrekcję Państwowych Zakładów Naftowych oświadczenia zakupu ropy, postawią właściciele kopalń do dyspozycji Państwowej Fabryki Olejów Mineralnych w Drohobyczu ropę bruttową, wyprodukowaną w miesiącu poprzednim, a podlegającą zakupowi najpóźniej do 15 dnia następnego miesiąca. Od dnia postawienia ropy do dyspozycji, ropa jest magazynowana na rachunek i niebezpieczeństwo Państwowych Zakładów Naftowych.

Art. 4. Dyrekcja Państwowych Zakładów Naftowych wypłaci należność za ropę, wyprodukowaną w poprzednim miesiącu, najpóźniej do końca następnego miesiąca w ten sposób, że przekaże ją do Pocztovej Kasy Oszczędności.

Jeżeli należność za ropę bruttową nie zostanie przez dyrekcję Państwowych Zakładów Naftowych w terminie zapłacona, może właściciel udziału brutto rozporządzać dowolnie przypadającą na niego ropą w następnym miesiącu produkcji. Prawo to trwa w dalszym ciągu, dopóki należność za oddaną ropę nie zostanie wyrównana i gaśnie w końcu tego miesiąca, w którym zapłata nastąpiła.

Art. 5. Właściciele kopalń obowiązani są udzielać na żądanie dyrekcji Państwowych Zakładów Naftowych wszelkich wyjaśnień w sprawie wysokości produkcji, ilości obciążenia brutto i innych szczegółów, będących przedmiotem przedkładanych wykazów. Postanowienie to nie narusza praw właścicieli brutto, przysługujących im na podstawie poszczególnych kontraktów naftowych w sprawie kontroli produkcji i miesięcznych rozliczeń rachunkowych, o ile nie stoją w sprzeczności z postanowieniami niniejszej ustawy.

Art. 6. Kto przedkłada świadomie fałszywe wykazy, wskazane w art. 3, lub udziela świadomie fałszywych wyjaśnień, wskazanych w art. 5, albo też odmawia, lub w oznaczonym czasokresie nie składa wykazów lub wyjaśnień, oraz kto przeciw innym postanowieniom tej ustawy wykracza—ulega grzywnie od 50.000 do 5 milionów marek, o ile czyn ten nie stanowi przestępstwa, zagrożonego wedle istniejących ustaw cięższą karą, niezależnie od obowiązku wynagrodzenia wynikłej szkody.

Za grzywny, orzeczone na postawie niniejszej ustawy przeciw funkcjonariuszom, zastępcom, lub jakimkolwiek innemu organowi przedsiębiorstwa, odpowiada solidarnie z zasadzonym właściciel przedsiębiorstwa, lub przedsiębiorstwo, w którym popełniono czyn karygodny. Osoby, względem których zachodzi odpowiedzialność, przewidziana w poprzednim ustępie, należy wezwać do rozprawy. Niestawiennictwo ich nie przeszkadza orzeczeniu o ich odpowiedzialności. Osoby wezwane są uprawnione wskazać władzy okoliczności ważne do ocenienia ich odpowiedzialności i stawić odpowiednie wnioski; tudzież żądać rozstrzygnięć władzy wyższej instancji.

Art. 7. Do karania właściwe są: starostwa górnicze odnośnie do wykroczeń, popełnionych w związku z prowadzeniem w ich okręgu przedsiębiorstw kopalnianych, a władze administracyjne I instancji odnośnie do przedsiębiorstw tłoczniowych.

Do postępowania przed starostwem górniczym mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 226 do 234 powszechnej ustawy górniczej, obowiązującej w b. dzielnicy austriackiej ze zmianami, wprowadzonymi przez ustawę z dnia 21 lipca 1871 r. (austr. Dz. Ust. № 77).

Od orzeczenia starostwa górniczego, względnie władzy administracyjnej I instancji, można na ręce tej władzy w ciągu 7 dni wnieść odwołanie do właściwego sądu pokoju (powiatowego), który rozpatrzy to odwołanie tak, jak sprzeciw, wniesiony przeciw nakazowi sędziowskiemu (osądowi).

Art. 8. Ustawa ta traci moc obowiązującą jeżeli Państwowa Fabryka Olejów Mineralnych w Drohobyczu przestanie być wyłączną własnością Państwa lub nie będzie prowadzona w państwowym zarządzie.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po jej ogłoszeniu. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1922 r. („Monitor Polski” L. 106 z dnia 11 maja 1922 r. poz. 55) — odnośnie do ropy bruttowej, wyprodukowanej po wejściu w życie niniejszej ustawy, oraz wszelkie sprzeczne z niniejszą ustawą przepisy ustaw i rozporządzeń, dotyczące przedmiotów nią uregulowanych.

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Przemysłu i Handlu, Ministrowi Sprawiedliwości oraz Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

388.

Układ Polsko-Włoski

dotyczący przemysłu naftowego w Polsce,

podpisany w Warszawie dn. 31 stycznia 1923 r. (ratyfikowany zgodnie z ustawą z dn. 24 marca 1923 r. Dz. U. R. P. № 47 poz. 320).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

MY, STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

Wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

Dnia trzydziestego pierwszego stycznia tysiąc dziewięćset dwudziestego trzeciego roku w Warszawie podpisany został między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Włoskiego układ, dotyczący ustroju przemysłu naftowego w Polsce, który słowo w słowo brzmi jak następuje:

Układ Polsko-Włoski dotyczący przemysłu naftowego w Polsce.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej z jednej strony i Jego Królewska Mość Król Włoski z drugiej, pragnąc rozwinąć, zgodnie z ich ogólną polityką, współpracę obu krajów w dziedzinie gospodarczej,

i uznając konieczność określenia w tym celu warunków, na jakich kapitały i przedsiębiorstwa włoskie będą mogły prowadzić swą działalność w Polsce w przemyśle naftowym, mianowali swymi pełnomocnikami:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: hrabiego Aleksandra Skrzyńskiego, Ministra Spraw Zagranicznych,

Jego Królewska Mość Król Włoski: Jego Eksceleńcję p. Francesco Tommasini, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego,

którzy, po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, zgodzili się na następujące postanowienia:

AU NOM DE LA RÉPUBLIQUE POLONAISE

NOUS, STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,

PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE POLONAISE,

à tous ceux qui ces présentes Lettres verront, Salut:

Un Accord sur le régime du naphte en Pologne ayant été signé à Varsovie le trente et un janvier mil neuf cent vingt trois entre le Gouvernement de la République de Pologne et le Gouvernement du Royaume d'Italie, Accord, dont la teneur suit:

Accord Polono-Italien sur le régime des industries du naphte en Pologne.

Le Président de la République Polonaise d'une part et Sa Majesté le Roi d'Italie d'autre part désireux de développer, en harmonie avec leur politique générale, la coopération des deux pays dans le domaine économique,

et reconnaissant qu'il est nécessaire, à cet effet, de déterminer les conditions dans lesquelles les capitaux et établissements italiens pourront exercer leur activité en Pologne dans l'industrie pétrolière, ont nommé pour leurs plénipotentiaires, savoir:

Le Président de la République Polonaise: le comte Alexandre Skrzyński, Ministre des Affaires Etrangères,

Sa Majesté le Roi d'Italie: Son Excellence M. Francesco Tommasini, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire,

lesquels, après avoir échangé leurs pleins-pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, ont convenu de ce qui suit: